

Sedem smrtnih grehov v analogiji s sedmimi tradicionalnimi planeti

Ali lahko v tako modernem času v katerih živimo, povlečem iz naftalina nekaj tako starega kot so sedem smrtnih grehov? Prav zdaj, ko smo ravno pri tem, da dosegamo zavest, kjer grešimo kvečjemu še z "lahkimi cigaretkami" in "neosvinčenem bencinu"? Kaj bi rada s tako popolnoma zastarelo temo, ki resda že diši po zatohnelimi spovednicami?

Tisti, ki bo dal na stran goščavo in obrisal od nje prah in spregledal grozilne geste cerkve, ki jo je nam iz strahu pred najbolj nizkotnimi grehi gradila, bi lahko iz tega koncepta še danes lahko pridobil dragoceno spoznanje. Besedica greh izvira iz besedice «izločanja». S tem meni izločanje boga. Grešni človek živi potemtakem daleč od boga, popolnoma zgubljen. Če postavimo božanstvo v središče in ga razumemo kot smisel, potem postane ta izgubljenost izguba središča, namreč življenjskega središča. In ravno te besede pojasnjujejo, kako sveto pismo to uporablja za greh. Tako sta hebrejska beseda »chato« in grška »hamartia« prvotna pomenila «zgrešiti bistva», »zgrešiti cilj» in »zgrešite središče ali bistva". Razliki k malim grehom pomeni smrtni greh, da nekod pade tako daleč stran od središča in je postal tako enostranski, da je potrebno zato plačati najvišjo ceno — ceno živahnosti. Med tem ko je stari vek premestil kazen kot izguba duše in kot večno prekletstvo v onstran, je, če si to ogledamo pod drobnogledom, to v bistvu že storila za času njenega življenja. Tu na tej strani žrtvujemo dobri del naše živahnosti, življenjske energije in veselja, če zapademo tem grehom. In zato je tema danes še bolj aktualno kot kdajkoli prej. V bistvu ni enotne zamisli za te grehe, še število ni bilo vedno enako. Današnji katalog grehov izvira od papeža Gregorja Velikega, ki je sedem grehov zapisal konec šestega stoletja:

- 1) ponos (Sonce)
- 2) lenoba (Luna)
- 3) zavist (Merkur)
- 4) poželenje (Venera)
- 5) jeza (Mars)
- 6) požrešnost (Jupiter)
- 7) skopuštvu (Saturn)

Četudi dodelitev sedmih planetov ni izvirno in tudi ne jasno, pa ima zelo stare korenine. Prvo sliko najdemo že v antičnem nauku o preseljevanju duš, ker potuje duša na svoji poti od nebes do zemlje skozi sedem sfer in se pri tem naleze predvsem negativnih grešnih (planetnih) energij. Odrešitev poteka v obratni smeri z vzponom preko istih sfer nazaj k nebesom. Slika pove, da pripelje padec iz izvirne enote v enostranskost, iz katere lahko le nasprotna smer vodi do celote. Obstajajo tudi nekaj astroloških interpretacij o svetlobi in senci planetov in njihovih aspektov. Ta stari koncept sedmih smrtnih grehov pa dovoli pojasnitev problematične strani vsakega planetnega principa na precej svojski način. Seveda ne smete pričakovati nek kuharski recept, iz katerega bi lahko z gotovostjo razbrali, kako mora nek planet v horoskopu stati, da ga lahko razglasimo kot »smrtnega grešnika«. Namen predstavitev teh "sedem grehov« v analogiji s sedmimi tradicionalnimi planeti je, da daje možnost vpogled v temačnost vsakega planeta, ki se lahko, čeprav stoji ugodno in ima najboljše aspekte – odpre v obliki enostranskosti in ogromnega količine nečesa.

Pogled na lasten horoskop, kot tudi na pogled oseb drugih tako razkrije marsikatero skrito polemiko in težavo, ki jo lahko ima ta človek. Nekje se bo vsak od Vas tako ali drugače našel v tem ali drugačnem grehu, nekateri bolj mili drugi pa – glede na vaš način življenja bolj očitno.–Preden razložim vse te grehe, pa naj opomnim, da nudi ob enem ne samo vpogled v bolj temačne teme, ampak tudi rešitev določenih težav, ki jih bi lahko imeli. Vsekakor pa velja še vedno zlato pravilo, da je najti «zlato sredino vseh meril» najboljša rešitev vsega. O tem pa boste sami odločali.

1. Ponos ali aroganca – samovšečnost – praznoglavost – ošabnost

"Značilnost majhnega človeka je, da postane ošaben, ko opazi, da ga potrebujemo."

Poznamo zdrav ponos, ki ga doživimo kot veselo zadovoljstvo, ko smo dosegli nekaj pomembnega. Bolna ošabnost ali ponos se pa nasprotno pokaže v arogantnosti, nadutosti, ošabnosti, samovšečnosti in se stopnjuje v izrazitih primerih, kjer ima oseba o sebi pretirano dobro mnenje in se povečuje. Ker

je najbolj razširjen, ga postavijo na prvo mesto. Podoba z ošabnostjo ima **sonce** - najbolj pomemben planet, ki ga tudi v astrologiji postavimo na prvo mesto. Tipična bolezen jaza, znana kot napihnjena jaza, ima več imen in se pokaže v blaziranosti, arogantnosti, domišljavosti, pretirane prevzetnosti, afektiranosti in samozaljubljenosti - v družbi znan kot bahač, diva ali važič. Vendar pa ponos ni le drža ognjenega elementa, posebno pa ne zavestnega znamenja leva, kakor bi domnevali, temveč lahko nastane ponos zaradi šibkosti jaza. Medtem ko je zrel posameznik kot zavesten subjekt vsega doživljanja ustaljen in s tem veliko bolj obremenljiv, je do neke mere ubogljiv, medtem pa niha nezrel ego med dvema skrajnostma: ostrost in mehak kot vosek - enkrat je brezobziren, neprizadeven, despotski, samopašen in polno fantazij o vsemogočnosti, potem pa je zopet aroganten in občutljiv, da je vedno užaljen in prizadet. Ali pa se pokaže v tipičnih vzorcih odzivov malega uma, ki zna spretno vse zapletati in razširiti na dolgo in široko, kmalu potem ko ugotovi, da ga nekdo oziroma drugi potrebujejo.

Zahrbtnost ponosa je, da se lahko prav tako skriva za svojim zelo velikim in že prav očitni skromnosti, kajti zanje pomeni to, da ni ponosen, pravi ponos. Vendar pa imajo vse vrste ponosa eno stvar skupno: globoko in včasih tudi skriven ali nezavesten občutek, da smo nekaj posebnega. Zato ni čuden, da gleda človek kot posledica tega na ta najbolj pogosto razširjenega greha kot izjemo. In izjema ni vezana na splošne veljavne pogoje, ampak si lahko seveda dovoli, da zanj veljajo posebna pravila. Vse povsod uživajo privilegije in imajo poseben status, ki so lahko vzroki hudih problemov, če na primer nekdo misli, da je enostavno pametnejši od vseh ostalih in se nato brez pomislekov spušča v posle, o katerih sploh nima niti najmanjšega pojma. Ali pa, če nekdo misli, da je nekaj posebnega in mu zato ni potrebno se izučiti za poklic, ker je itak genij. Ali pa ima en take čudne filozofske misli, da se čudi, zakaj svetu ne zastane dih, ko spregovori resnico. Najbolj nevaren je tak, ki ima probleme in o teh noče spregovoriti, ker so itak vsi drugi »popolni idioti« in ga tako "itak nobeden nebi razumel".

V vsakdanjem življenju so tako pametni, da sploh ne berejo tehničnih navodil. Raje bo sanjal o tem kako popoln je in da je sploh najbolj svetla osebnost pod soncem. Najhuje bi pa bilo, če bi moral nekoga zaprositi na pomoč, ali bi moral biti odvisen od nekoga in bi doživel za to dopuščanje povrh tega še ponižanje, kar sicer kaže, da si želi rešitev od zemeljskega stanja, kar pa nima veze z razsvetljenostjo.

Na drugi strani pa so tudi tak tip človeka, ki meni, da je v svojem razvoju prišel že preveč daleč, in se mu zdi škoda, da bi delal to, kar delajo »manj razviti« kot on, s tem pa si zapira pot od še pomembnih izkušenj, ker misli, da mu ni več potrebno se soočati s to ali ono zadevo. Posledica je ponosen dvig roke, kar ga pa vedno bolj in bolj odmakne iz življenja. Cena živahnosti, ki ga plača za ta greh, da se ne znati skloniti je, da je prikrajšan za marsikatero pomembno izkušnjo. Z drugo besedo, če je vedno na vrhu, kjer je Sonce najmočnejše, je zaslepljen in ni več prizemljen, vsaj mu s tem primanjkuje prizemljenosti. Če pa je vedno pri tleh in nikoli ni stopi na vrh, mu je s tem onemogočena možnost do višjega človeškega razvoja

Vprašanja, ki si lahko postavite:

Kje in pod kakšnimi pogoji bi zame bilo grozno nekoga prositi za pomoč?

Kako hitro nekaj doživim kot šikanirano?

Kdaj sem komu posmehljivo dokazal(a), da ga ne potrebujem?

Iz katerih področij sem se zaradi ponosa povlekel (-la) nazaj?

Na katerem področju gledam na druge zviška?

Kako hitro sem orgorčen(a)?

2. Lenoba ali muhavost – neodgovornost – flegmatičnost – brezupnost

»V bistvu sem popolnoma drugačen, le da nimam časa zato!«

Veliko ljudi se glede tega greha posmehujejo, čez tole so se pa izmislili puritanci brez veselja ali pa nemiren človek, ki si ne privošči biti ambiciozen. Ampak tu ne gre v bistvu za lenobo, ki jo človek uživa, kadra si privošči malo mira in pač pusti, da se vrti svet brez njega – saj bi drugače ta greh že zdavnaj izginil. Kdo si danes ne želi sem ter tja svojega mirnega kotička – ker ga nobeden ne prepozna in ga ne moti telefon. S tem grehom je mišljeno bolj nesposobnost nekaj doseči, ker osebi primanjkuje moč in vztrajnost. Namesto tega raje pade prej ali slej v globoko ravnodušnost - kronično stanje brez pravega veselja, pri čemer doživlja življenje brezčutnost ali toposti in trpeč čaka, da mu

življenje dokaj hitro mine. Taka oseba ni nikoli zadovoljen z vsem, kar vidi ali opazi. Nenehno godrnja, a je nesposoben, da bi kaj spremenil. Ima pa lahko še en simptom – stalno odklanja, da bi sam zase poskrbel ali zaslužil za svoje življenje. Drugače povedano, ima ravno toliko energije, da si zaželi, da nečesa ne bi bilo, nikoli pa toliko energije, da bi z njo povzročil spremembo.

Ravno v tem odseva sonce paralelo k astrologiji: medtem ko sonce predstavlja premočrtnost in moč volje, ki pridobiva ob uporabi, odgovarja moč želja in ciklična narava lune nestanovitno energijo, ki si poišče raje pribežališče v svetu utvar in se utaplja v upanju fantastičnih rešitvah. Saj ni tako, da mu ne manjka poskusov, da bi notranji "slabši jaz" premagal in res nekaj temeljito spremenil, ah kje pa, enostavno se pri taki osebi že zatakne pri zasnovi rešitve ali pa ga to pripelje do navideznih rešitev vsake toliko časa. Potem pa zna svoj kaos v lastnih štirih zidovih dokaj hitro odpraviti, potem sledi dolg odmora, saj je bilo to delo tako naporno, da je ta počitek spet tako dolg, da mu kaos kmalu zopet potrka na vrata, dokler mu zopet ne pade "vsake kvatre" lonca na glavo in se ponovno loti akcije. Na žalost pa gre tole le redkokdaj z roke v roko s spametovanjem, da je zato sam kriv. Še celo tam, ko pride do pravih tiradah očitkov, ostanejo te brezplodne, ker se zatakne pri samemu samoobtoževanju, brez da bi kaj spremenil.

Ponavadi si razlaga lasten neuspeh kot nesramnost usode, ki se je izjalovila kot nezaslišana tragedija, medtem ko ima uspeh drugih vedno poceni razloge, enostavno ugodnejše začetne pogoje, dediščina, poporo vplivnih ali pač srečo! O tem je Jean Cocteau dobro zadel, ko je izjavil: "moramo verjeti na srečo, kako bi si lahko razložili uspeh tistih, ki jih ne maramo?"

Očitno je, da spada stokanje in pritoževanje o lastni usodi ravno tako samoumevno k grehu kot dodelitev krivde in zavisti, ki kot mešanica koncev lahko izhaja tudi iz globoko sedeče hudobije, ravno tako kot depresija in neizmerne brezupnosti. Cena, ki zahteva ta greh je nešteto ur duševna otopelosti in nedejavnosti, pri čemer životari v topi brezupni težnji in neuresničeni možnosti, ki skupaj pristaneta na račun ne-živetega življenja. Ko postane ta oseba starejši, je zanj zelo pomembno opazovati ta saldo. Že res, da v enem samem življenju skorajda ni možno koristiti vse možnosti, ki se nam ponuja, vendar pa imamo možnosti poprijeti za nekatere in narediti najboljše iz njih. Če pa postane pri leni in flegmatični osebi ta saldo veliko bolj atraktiven kot vsota preživetih dni, potem je v drugi polovici življenja neizbežno, da se pri njemu širita vedno bolj zagrenjenost, mržnja in zloba.

Vprašanja, ki se jih lahko postavite:

Kaj je tisto, kar do danes nisem še uresničil(a), čeprav sem imel(a) tako dobre namene?

Kaj bi rad še storil, da si pridobim občutek, da sem resnično živel, še posebej, ko si bom postavil to vprašanje zadnjega dne mojega življenja ?

Na katerem področju se počutim nerodno, če slučajno nanese pogovor nato, ko vem da bi moral(a) to "v bistvu" že davno storiti ?

Kje si mečem sam(a) sebi pesek v oči in si lažem, kjer raje verjamem, da sem v "bistvu" že storil veliko več?

3. Zavist ali ljubosumnost – škodoželjnost – nevoščljivost – hudobija – sovraštvo

"Za zavistneža je življenje dvakrat toliko težko - ne jezijo se le nad lastno nesrečo, ampak tudi nad srečo drugih." (Hippias)

"Zavist in ljubosumnost nastanejo kot posledica lenobe ali ranjenega ponosa in se razkrije kot nagon, da poniža in uniči človeka, kateremu gre očitno bolje".

Ta tretji greh — zavist ali ljubosumnost — bi po današnjem razumevanju normalno pripisovali Veneri, vendar jo tradicionalno pripisujemo **Merkurju**, ker je zagotovo prekanjen in navihani in ima morda tudi negativne misli. Znane Merkurjeve probleme laži in goljufija ne spadajo k smrtnim grehom, četudi nas kot samoprevara trdovratno odvrča od samospoznanja in s tem istočasno k spoznanju sredine in poti. To problematiko je možno enostavno ponazoriti. Merkur je soncu najbližji planet, celo tako blizu, da stoji v horoskopu lahko samo v znamenju, kjer stoji sonce ali pa v sosednjem znamenju.

Če dajemo planetu podobo, potem postane sonce kralj, Merkur pa njegov svetovalec. Nedorajna je pri tem predstava, da si želita kralj in njegov svetovalec objektivne informacije. Že od nekdaj je znano, da so kralji (tirani) dovolili svojim dvornim lizunom pohvale, čez kako dobro so, pravični in kako zelo so

Ljubeznivi. Ker je Merkur vedno rad v bližini svojega vladarja (sonca), Merkur (spoznanje) ne bo nikdar pustil, da bi Sonce (ego) izvedel za neprijetne novice, ali celo novice, ki bi lahko žalile njegov ego. Te jih spretno filtrira in ko pride do kritiziranja, zna hitro neprijetna spoznanja tako tolmačiti, da so v prid ega. S tem pa postane graditelj življenjske laži, v katero se taka oseba povzpneva in pogosto trdovratno in trajno odvrča od samospoznanja in poti do spoznanja. Vseeno tudi to ni greh. Ljubosumnost je pogosto le podcenjevanje ali romantizirana napačna drža, ki za marsikoga velja kot dokaz prave ljubezen, čeprav je ta ob bolj podrobnem pogledu kvečjemu sebičnost. Po navadi je spodrinjena; kajti na vprašanje, če je nekdo ljubosumen, pride tipičen odgovor: «Da, včasih pa res!»

Dobro spodrinjeno ne pomeni dobro opravljeno, ampak pomeni le, da nekaj v nas deluje, česar se ne zavedamo (več) in ravno to je pri ljubosumnosti nevarno, ker jo prištevamo k «morilskimi» smrtni grehi. Pri pogledu na vzroke vseh umorov ugotovimo namreč, da je kriva zato prav ljubosumnost in zavist. Vseskozi lahko spoznamo to destruktivna stran te drža po tem, da nikoli ne zgradi nekaj zaželenega, ampak vedno samo uničuje in pri tem se še pri lastni sreči ne ustavi. Boletna ljubosumnost je tako razkrojna in tako uničujoča, da lahko celo uniči zdrav odnos, ker enostavno vsekakor zvest partner, slej ali prej ne uspe, da bi se lahko ubranil nenehnega sumničenja, ali pa kjer je ljubosumni partner nasproti vseh protidokazov tako zelo prepričan o nezvestobi drugega, da nekega dne tega enostavno več ne prenese. Tako je sposoben ta smrtni greh uničiti, hudo poškodovati ali celo umoriti ravno to, kar najbolj obožuje – ljubljeno osebo.

Na žalost pa se ljubosumnost ne omejuje le na ljubljeno osebo. Zavist in ljubosumnost najdemo celo med soseda, med prijatelji, bratom ali sestro, v poklicu ali v neosebni odnosih. Sosedov avtov, sreča prijatelja, atraktivnost sestre, napredovanje kolega lahko ravno tako povzročita zavist kot privlačen šarm zvezdnika, privilegije lepih in bogatih ljudi ali fenomenalen uspeh samorastnika. Pri tem je ravno nezavestna zavist tista, ki je najbolj destruktivna, ker se izrazi s tako stvarnimi argumenti, da zavistnež sam ne opazi, kaj počne in lahko celo meni, da to dela iz dobrih namenov. Drugega očrni, dvomi o njegovi kompetenci, lojalnosti ali iskrenosti in širi hud sum, ki so seveda vse po vrsti prosto izmišljena, vendar pa bi bilo lahko nekaj resničnega na tem in tako povzroči strupeno ozračje zlaganosti in hudega obrekovanja. Cilj je vedno, da se škoduje drugemu. Vendarle je ta strast tudi močno samouničevalna. Razžre namreč dušo, krade spanec, uničuje vsa življenjska veselja in se lahko stopnjuje do neprikritega sovraštva. Boletna zavist ne pozna sreče, razno samozadovoljno posmehljiv smehljaj škodoželjnosti. Kot množični fenomen najdemo ravno tako pri turistih, ki prihajajo gledat katastrofe, kot pri zijalcih, ki se v udobnem mehkem naslanjaču "informirajo" o dogodkih nadaljevanj resničnih zgodb (npr. Reality-TV), kjer si z navdušenjem ogledujejo slike grozot o škodah drugih. Ceno za tako početje drago plačuje – saj mu tu krade srečo, izpolnitev, notranje zadovoljstvo in veselje do življenja

Vprašanja, ki se jih lahko postavite:

Kaj drugemu ne privoščim?

Kdaj sem nekoga «popolnoma zavestno» očrnil in kakšni so bili pri tem moji pravi motivi?

Na katerih področjih mi krade sreča, uspeh ali bogastvo drugega moj duševni mir ?

Kdaj sem si iz srca veselil nad škodo, ki jo je drugi doživel ?

Kdaj sem ali sem bil polno sovraštva?

Kako zelo me navdušujejo novice o katastrofah?

4. Poželenje ali pohlep – zapravljalivost – želja po oblasti – (seksualna) zbiralska strast

"Vse nesreče tega sveta izvirajo iz pohlepa". (Buda)

Četrti smrtni greh, poželenje, prepisujemo **Veneri**. Večina se mu posmehuje kot relikv iz časov telesu sovražne priderije in njeno pomembnost ponavadi podcenjujejo. Nikakor se ne omejuje le na seksualno poželenje.

Poželenje pomeni, da je človek od nekega zaželenega objekta, ki obljublja užitek, tako obseden, da mora imeti ta objekt za vsako ceno in to vedno znova. Ta želja preplava zavest in se ojači tu do fiksne ideje, ki ne dopušča prostor za nič drugega. Kjer pa je ugodje ali zadovoljstvo vedno tako kratkočasno ali bolje rečeno prehodno zadovoljivo, se pri vsakem novem zburanju želi še več. S tem pa je pot tega prestopka že vnaprej programiran: Tako je tudi pri žeji, ki jo poskušamo utešiti s slano vodo, vsaj ta pripelje do vedno večje žeje, ki zahteva vedno več vode. S tem pa daje to poželenje kakovosti hitreje

večji poudarek na količino užitek - od samega enkratnega ali občasnega užitka do nepotešljivega hlepenja po užitku v vedno krajšem časovnem obdobju.

Zato pogosto zapravljalivost rada jadra skupaj s poželenjem. Misel, da bi lahko na ta način resnično več doživeli, se izkaže kot iluzija, ker nujna poplitvena doživetja ne omogočajo globoko zadovoljstvo. Brez globine pa nima čara ganjenosti, ki jo Venera tako zelo ljubi. Zaradi tega doživi svet slej ali prej kot gnil čar, kot velikanski ovitek varljivosti.

V njeni brezupni obliki vodi to do zlobne zagrenjenosti, k sovraštvu do vseh objektov, ki se navidezno odreka vseh radosti in prevzema s tem vedno bolj destruktivno obliko, ki ima pogosto sadistične poteze. Zato žrtvuje veselje do lepote, ki jo nadomešča otopitev in razočaranje.

Vprašanja, ki se jih lahko postavite:

Kaj me vedno spravi do tega, da delam stvari, ki jih v bistvu nočem delati?

Kje vedno prekoračim mejo, ne najdem prave mere?

Na katerem področju sem zasvojen (opitost, omama, igra, računalnik, poraba, seks)?

Na katerem področju čutim, da se znotraj vedno bolj otopim?

5. Jeza, bes – uničevalna sla – maščevalnost

Uničevanje je kreativnost brezupnih in pohabljenih, je maščevanje, ki ga ne-živeto življenje jemlje sama sebi. (Erich Fromm)

Jeza (peti smrtni greh) prepisujemo **Marsu**. V najbolj izraziti obliki, govorimo o «amoku», malajska beseda za jezo. Očitno spada k "morilskemu" smrtnemu grehu, kjer uničuje jeza v svojem nenadnem izbruhu pogosto lastno ali tuje življenje.

Aktivna varianta jeze je veličastna moč, ki zamegli zavest in dopušča, da duša hitro razgreje. Najlažje se sproži v spuščeni zavesti množice, kjer dopušča, da nastane iz civiliziranih posameznikov iznenada prava gonja. Priča takih smo vsak dan, ko gledamo poročila. V povezavi z ljubosumnostjo in ranjenemu ponosu postane maščevalnost, destruktivna energija, ki je tako povzročila že veliko vojn, uporov in krvavih demonstracij. Tako je bes tudi prva beseda, s katero začne Ilijas pripovedovati o propadu Troje.

Medtem je bolj mila oblika jeze ali bolje rečeno pasivna oblika tista, ki druge do skrajnosti razjari in to tako, da jo tako rekoč doživlja namesto drugega. Ta si priskrbi predvsem način izražanja, s katerim ohromi življenje in drugim ravno tako nesmiselno kot šikanozno krade čas: nenadomestljiv čas življenja. Izzivalno mečkanje, kot je zavlačevanje nekoga, ki se važi, šomoštrska počasna vožnja, ki seveda povzroča kolono, ali pa težavna birokracija (čeprav bi lahko z malo volje šlo veliko lažje), posmehovanje socialne sodelavke, čez kako pozabljivi so nekateri pri izpolnjevanju otroških doklad – vse to spada sem kaj, ravno tako neznanska počasnost pri plačevanju na blagajni, pri čemer nekdo neskončno dolgo obrača vsak posamezen kovanec in ga na koncu še seštevava in zmoti (s tem ne prištevam tiste, ki res ni zmožni tega, zaradi duševnih ali bolestin motenj).

Skriva se ravno tako pod nedolžno masko nerazumevanja, ko se nekdo pretvarja da je zmožen le počasi dojemati svojega nasprotnika in ga vedno znova prosi, da naj vse popolnoma enostavno razloži. Jasno, da bo slej ali prej ta izgubil živce. Sadizem v takem dejanju se v eklatantni obliki izrazi kot nesmiselno uničevanje, predvsem tedaj, ko se moč iz nezmožnosti strahopetnost ali moralnega pomisleka ne more usmeriti na zven na pravi vir jeze, se ta obrne in postane samouničevalna. Tak primer je tudi "človek, ki je obseden z delom". Ta si s tem uničuje svoje telo, in ga prepoznamo po tem da začne pripovedovati o svojih nešteti srčnih infarktov, kot da so neka priznanja ali medalje.

Ali pa se človek, ki je bil razočaran v ljubezni in svoji predstavi o romantičnosti loti romantike s pokvarjenim, pri čemer doživlja mučenje, izčrpanje in preobremenitev lastnih sposobnosti kot tudi telesa raznih ekscesov že skoraj kot zadoščenje.

Cena, ki jo plača je visoka: izgubi svoj mir, zdravje in seveda vse, kar uniči pri svojih besnih napadih.

Vprašanja, ki se jih lahko postavite:

Kdaj ali kje se hitro razjezim in bi najraje udaril?
Kje se maščujem za moj ranjen ponos?
Kako hitro dopustim da postanem neučakan in celo nepozoren?
Kolikokrat me slišijo kleti?
Kje se maščujem s škodo, ki si jo sam sebi naredim?

6. Požrešnost ali ne poznavanje meja

Največji sovražnik dobrega, je če dobrega preveč.

Lastnost tega greha je negativni trans ali omamljenost, ki zakriva občutek nesmiselnosti. **Jupitru** prepisujemo lastnosti požrešnosti in ne poznavanje meja. Podobna je poželenju in jo zato pogosto zamešajo. Medtem ko gre pri poželenju za objekt, ki obljublja užitek, imamo pri požrešnem človeku opravka s slepim polnjenjem po motu: Preveč ni zadosti. Ker Jupiter ne povzroči pravega občutka za smisel, lahko hitro preraste v nesmiselno obilnost, kot je to pri ne kontroliranem uživanju hrane ali pijače, ki naj bi izpolnila notranjo praznino, ob ene pa služi «zabučanju» neznanskih količin nečesa, pa naj bo to neprestano sedenje pred televizijo, nenehno poslušanje glasbe, igranje računalniških igr, deskanje po internetu, nenehno iskanje nagih žensk, seks videov ali pa branje količinskega števila knjig enega področja, iskanje in zasledovanje spolzkih spodrseljcev slavnih, ki vse skupaj niti malo ne dopuščajo odmora, da bi se lahko ta človek od teh stvari malce distanciral in si vzel čas za razmišljanje ali za odzivanje tega kar je počel.

S tem pa si tudi nikoli ne vzel toliko časa, da bi se spraševal o smislu njegovega početja. Kako neki, če pa v veliki meri prispeva neprekinjena poplava dražljajev, katerih je človek izpostavljeni v moderni družbi, k temu transu. Sem spada ravno tako deloholik, ki si dan nepolne z delom, da ne občuti notranje praznine, kot tisti, ki je nor na nakupovanje, pa čeprav ima nešteti kreditov in komaj diha – jima je važno le to, da sta pomembna v družbi. Tu sodi tudi tisti, ki porabi ogromno časa za meditacije, ki ga tudi lahko vodi v trans, ki globoko seže na vprašanja po smislu prekrivanja. Preveč enostavno je nato misliti, da bi z nenehno meditacijo prišel do ključnega spoznanja, ki na koncu ni nič drugega kot polaganje misli na uspavalni račun. In kaj pomeni "preveč še s kruhom ni dobro", lahko vsak vidi, če opazuje otroke naše družbe obilja za božič, ko so zasuti s darili, da ne ostane nobene želje več. Da res so potem brez želja – ampak brez želja nesrečni. Takim je prepreden dostop do resnice, vsaj je tisto, ki jo doživlja le zamegljena in igrana resnica - daleč od življenja, ki ima smisel.

Vprašanja, ki se jih lahko postavite:

Kaj je tisto, česar nikoli nimam dosti?
Na katerem področju se brez pomisleka polnem glavo?
Kaj je tisto kar nenehno kopičim in nisem nikoli pomislil(a) čemu to počnem?
S čem se polnim notranjo praznino?
Kje se mi zdi, da je bolje če imam čim več nečesa?

7. Skopost ali grabežljivost

Skopuh naredi nešteto oporok - zanj ima čar zapravljanja denarja, katerega ve, da ne bo nikoli doživel.

Sedmi greh – skopost - prepisujemo **Saturnu**. K razliko od «želje po imetju» je tu glavni problem nevolje, da bi nekaj drugim dal ali celo z njimi delil. Zaradi tega postane skopuh tiran, ki hoče vedno vse obdržati zase. Noro pri tem je pa, da ne porabi kopichek zase, še manj za druge. S tem postane ves njegov denar, ki je njegov največji potencial, gora mrtvega zaklada.

Vendar pa se skopuštvu ne omejuje le na denar, ampak tudi na posestvo in prepreči darežljivost v smislu dopuščanja in "si privoščanja". Nič ne sposoja, nič ne deli, še manj pa nudi emocionalno podporo ali nežnosti. Skopuštvu dopušča zakrnitev pripravljenosti pomagati tako daleč, da je celo poceni nasvet preveč pomoči.

Nazadnje se pri skopuhu vse vrti okoli sebe, ki doživlja ostale kot nevarnost, ker bi lahko od njega nekaj zahtevali, kar ni zmožen ali noče dati. S tem pa se vedno bolj zapre in postane trd, ki svoje bogastvo vedno bolj skriva, se vedno več izolira in izgubi do vsega v življenju interes, razen do tistih zadevah, ki so povezani z njegovim bogastvom. Vedno si vedno bolj želi, da bi lahko svoje življenje podaljšal. Pri tem mu je misel, da bi lahko dediči zapravili njegov denar. Zato se odloči, da bo svoje

premoženje dal ustanovi, ki nudi veliko prednosti: denar se lahko ohrani s pravili in njegovo ime je tako rekoč ovekovčeno. Cena tega je, da je tako rekoč "živeči mrlič".

Vprašanja, ki se jih lahko postavite:

Kaj je tisto, ki ne znam deliti z drugim?

Kaj bi rad imel in se ne privoščim, čeprav bi si lahko privoščil?

Kaj ali koga zbiram enostavno zaradi zbiranja?

Sem prodal svojo dušo za nekaj, kar mi obljublja varnost?

Na katerem področju živim pod mojimi zmogljivostmi?

Zaključek

Sedaj ko ste spoznali vseh sedem lastnosti oziroma grehe, zgodba se tu seveda ni končana, vsaj članek ni bil namenjen predstavitev grešnikov, temveč ponudba posebnega študija vašega horoskopa - temnih, manj prijetnih ali ne tako očitnih slabih lastnosti, ki jih sicer ne bi našli, če ne bi poznali tudi temno stran planetov.

Študij lahko res razkrije eno ali dve neprijazni resnici o vaših lastnosti, zato predlagam kanček samokritčnosti, poznavanje hiš in nekaj časa za študij, da ugotovite, na katerih področjih vas premaga ponos (sonce) – lenoba (luna), zavist (Merkur), poželenje (Venera), jeza (Mars), požrešnost (Jupiter in skopušstvo (Saturn), pri tem ne pozabite si ogledati tudi tiste hiše, nad katerim vladajo ti planeti in ne samo hišo kjer stojijo te planeti v vaši hiši.

Torej po tradicionalnem izročilu so planeti dodeljeni naslednjim znamenjem:

Sonce Levu

Luna Raku

Merkur Dvojčku in Devici

Venera Biku in Tehtnici

Mars Ovnu in Škorpionu

Jupiter Strelcu in Ribam

Saturn Kozorogu in Vodnarju